

Het boek Joël en de Laodicese Zevendedagsadventkerk - Nummer tweëntwintig

Jeff Pippenger
2026-01-02

Nummer tweëntwintig

In het vorige artikel waren wij halverwege de vier verwijzingen naar het oude Israël als de generatie van „adders”. In Mattheüs bestempelen zowel Johannes als Jezus de Farizeeën en Sadduceeën als de generatie van adders. Johannes vertegenwoordigt het begin van een beproevingsproces, dat wordt aangeduid wanneer hij leerde dat Jezus, Die na hem zou komen, Zijn dorsvloer grondig zou zuiveren. Jezus voegde aan het beproevingsproces van Johannes het oordeelsproces toe, toen Hij verwees naar de koningin van Scheba en Ninevé. Het oordeel vindt plaats in de vierde generatie, en één klasse in het oordeel openbaart zich als slangen, want hun vader is de duivel. Jezus voegde daaraan de kwestie toe van de vierde generatie die een teken zoekt, terwijl het teken duidelijk zichtbaar was.

In Mattheüs drieëntwintig worden de „weeën” over de Farizeeën en Sadduceeën uiteengezet, en het proces van beproeving en oordeel wordt opnieuw in verband gebracht met de laatste generatie. Hoofdstuk tweëntwintig bereidt het kader voor de weeën van hoofdstuk drieëntwintig.

Toen de Farizeeën bijeenvergaderd waren, vroeg Jezus hun, zeggende: Wat denkt gij van de Christus? Wiens Zoon is Hij?

Zij zeiden tot Hem: De Zoon van David.

Hij zei tot hen: Hoe kan David Hem dan in de Geest Heer noemen, waar hij zegt: De Heer heeft tot mijn Heer gezegd: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden tot een voetbank voor Uw voeten gemaakt heb? Indien David Hem dan Heer noemt, hoe kan Hij dan zijn zoon zijn?

En niemand kon Hem één woord antwoorden, noch durfde iemand Hem van die dag af nog enige vragen te stellen. Mattheüs 22:41–46.

Toen de deur voor elke verdere wisselwerking gesloten was, spreekt Jezus vervolgens in het volgende hoofdstuk acht weeën uit. In vers dertien betreft het wee het sluiten van de deuren van het koninkrijk der hemelen. Vanuit de deuren van de hemel wordt de late regen uitgestort. De acht weeën gaan over hen die belijden de deur te openen die niemand kan openen en de deur te sluiten die niemand kan sluiten. In een visioen werd Zuster White getoond hoe zij die Christus niet volgden in het Allerheiligste hun gebeden zonden naar het lege heilige, waar Satan, die zich voordeed als Christus, hen ertoe bracht te geloven dat alles in orde was. Zij hadden het heilige opnieuw geopend en het Allerheiligste gesloten.

“Velen zien met afschuw op de handelwijze van de Joden in het verwerpen en kruisigen van Christus; en wanneer zij de geschiedenis van Zijn smadelijke mishandeling lezen, menen zij dat zij Hem liefhebben, en Hem niet zouden hebben verloochend zoals Petrus deed, noch Hem zouden hebben gekruisigd zoals de Joden deden. Maar God, die de harten van allen leest, heeft die liefde tot Jezus, welke zij beweerden te gevoelen, op de proef gesteld. De gehele hemel zag met de diepste belangstelling toe op de ontvangst van de boodschap van de eerste engel. Maar velen die beleden Jezus lief te hebben, en tranen stortten bij het lezen van het verhaal van het kruis, bespotten het goede nieuws van Zijn komst. In plaats van de boodschap met blijdschap aan te nemen, verklaarden zij haar tot een misleiding. Zij haatten hen die Zijn verschijning liefhadden en sloten hen uit de kerken uit. Zij die de eerste boodschap verwierpen, konden geen nut trekken uit de tweede; evenmin hadden zij baat bij de middernachtsroep, die hen moest voorbereiden om door het geloof met Jezus het allerheiligste van het hemelse heiligdom binnen te gaan. En door de twee voorafgaande boodschappen te verwerpen, hebben zij hun verstand zó verduisterd dat zij geen licht kunnen zien in de boodschap van de derde engel, die de weg wijst naar het allerheiligste. Ik zag dat, zoals de Joden Jezus kruisigden, de naamchristelijke kerken deze boodschappen hadden gekruisigd, en daarom hebben zij geen kennis van de weg naar het allerheiligste, en kunnen zij geen baat hebben bij de voorbede van Jezus aldaar. Gelijk de Joden, die hun nutteloze offers brachten, zenden zij hun nutteloze gebeden op naar het vertrek dat Jezus heeft verlaten; en Satan, verheugd over het bedrog, neemt een godsdienstig karakter aan en leidt de gedachten van deze belijdende christenen tot zich, terwijl hij met zijn macht, zijn tekenen en leugenachtige wonderen werkt om hen in zijn strik gevangen te houden.” Early Writings, 258–261.

Vers veertien is een wee over het verslinden van de huizen der weduwen en het opzenden van lange gebeden. Het wee van vers vijftien geldt het maken van hun bekeerlingen tot tweemaal zozeer kinderen der hel als zijzelf waren. In de verzen zestien tot en met tweeëntwintig zweren de goddelozen bij de tempel.

“Dit zijn niet de woorden van zuster White, maar de woorden van de Heere, en Zijn boodschapper heeft ze mij gegeven om ze aan u te geven. God roept u ertoe op niet langer Hem tegen te werken. Er werd veel onderricht gegeven met betrekking tot mannen die beweren christen te zijn, terwijl zij de eigenschappen van Satan openbaren en in geest, woord en daad de voortgang van de waarheid tegenwerken, en zeker het pad volgen waarop Satan hen leidt. In hun hardheid van hart hebben zij gezag naar zich toegeëigend dat hun geenszins toebehoort en dat zij niet behoren uit te oefenen. Zo spreekt de grote Leraar: ‘Ik zal omkeren, omkeren, omkeren.’ Mensen zeggen in Battle Creek: ‘De tempel des Heeren, de tempel des Heeren zijn wij,’ maar zij gebruiken vreemd vuur. Hun harten worden niet verzacht en onderworpen door de genade van God.” Manuscript Releases, deel 13, 222.

In vers drieëntwintig en vierentwintig geldt het wee hun verwaarlozing van recht, barmhartigheid en trouw. De verzen vijfentwintig en zesentwintig gaan over de schijn van het reinigen van de buitenkant van de beker, maar niet van de binnenkant.

“‘Wij hebben deze schat,’ vervolgde de apostel, ‘in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht van God zij, en niet uit ons.’ God had Zijn waarheid kunnen verkondigen door

zondeloze engelen, maar dit is niet Zijn plan. Hij verkiest menselijke wezens, mensen met zwakheid omvatten, als werktuigen bij de uitvoering van Zijn voornemens. De onschatbare schat wordt in aarden vaten gelegd. Door mensen moeten Zijn zegeningen aan de wereld worden overgebracht. Door hen moet Zijn heerlijkheid doorbreken in de duisternis der zonde.” Acts of the Apostles, 330.

Dan identificeren verzen zevenentwintig en achtentwintig de goddelozen als witgepleisterde graven, in aansluiting op Sebna uit Jesaja hoofdstuk tweeëntwintig, waar Sebna zich verhief in het prachtige graf dat hij voor zichzelf liet maken, maar waarin hij nooit zou liggen, want God zou hem uit Zijn mond uitwerpen naar een ver veld. Dat verre veld wordt uitgebeeld door het graf van de leugenachtige profet van Bethel, die de ongehoorzame profet ertoe bracht in hetzelfde graf begraven te worden. Dan zegt het achtste wee:

Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, huichelaars! want gij bouwt de graven der profeten en versiert de grafsteden der rechtvaardigen, En zegt: Indien wij in de dagen van onze vaders geleefd hadden, zouden wij geen deelgenoten met hen geweest zijn in het bloed der profeten. Daarom getuigt gij tegen uzelf, dat gij de kinderen zijt van hen die de profeten gedood hebben. Maakt dan de maat uwer vaders vol.

Gij slangen, gij addereengebroid, hoe zult gij het oordeel der hel kunnen ontvlieden?

Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden; en sommigen van hen zult gij doden en kruisigen, en sommigen van hen zult gij in uw synagogen geselen en hen vervolgen van stad tot stad; opdat over u kome al het rechtvaardige bloed dat op de aarde vergoten is, van het bloed van de rechtvaardige Abel tot het bloed van Zacharias, de zoon van Barachias, die gij gedood hebt tussen de tempel en het altaar.

Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen over dit geslacht komen. Mattheüs 23:29–36.

De slangen, die het addereengebroid zijn, worden in de passage geoordeeld. In de passage is het oordeel niet gebaseerd op de getuigenissen van de koningin van Scheba en Ninevé, maar op het bloed van Abel tot Zacharias. De vierde generatie, die anders zijn, wordt geoordeeld door twee getuigen uit de uiterlijke geschiedenis van het oude Israël en twee getuigen uit de innerlijke geschiedenis van het oude Israël. Lucas hoofdstuk drie is de laatste van de vier verwijzingen naar de adders van de vierde en laatste generatie en is eenvoudigweg een parallel van Mattheüs hoofdstuk drie. Vier verwijzingen die aanduiden dat tijdens het laatste oordeel over het huis van God, gedurende de vierde generatie, één klasse haar karakter zal openbaren als zonen en dochters van Satan, en de andere klasse als zonen en dochters van God. Het beproevingsproces dat de scheiding aanvangt, begint wanneer de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond zijn stem verheft in de woestijn.

In het heilige weefsel van de Schrift zijn namen niet louter aanduidingen, maar gefluisterde profetieën—tweede liederen die onder het oppervlak van de geschiedenis worden gezongen en het hart van de verlossing openbaren. Wanneer de betekenissen van de nakomelingen van Adam tot Noach tot een uitspraak worden geordend, ontstaat er een boodschap die overeenkomt met de geschiedenis die door de geslachtslijn wordt weergegeven. Adam betekent „mens”, en Seth

betekent „aangesteld”. Enos betekent „sterfelijk” (aan de dood onderworpen), en Kenan betekent „droefheid”. Door „de lofprijzing/zegen van God” (Mahalalel) zou de hemel „neerdalen” (Jared). De hemel daalde neer als „de toegewijde of gezalfde” (Enoch), die de boodschap van het oordeel verkondigde door middel van zijn zoon Methusalah („wanneer hij sterft, zal het gezonden worden”). Zijn dood zou het hoogtepunt zijn van een „krachtige” uitstorting van de Heilige Geest, voorgesteld door Lamech (adem) die zich bij Methusalah voegde, zoals de Middernachtsroep zich bij de tweede engel voegde. Methusalah was de tweede engel en Lamech de Middernachtsroep, die haar hoogtepunt bereikte bij de vloed van Noach.

Verder samengevat verklaren de namen: „De mens werd aangesteld als sterfelijk, onderworpen aan droefheid en dood, als gevolg van de eerste Adam; maar door de zegen van God heeft Christus Zichzelf toegewijd om neer te dalen en het oordeel te verkondigen door Zijn dood aan het kruis, gevolgd door de krachtige uitstorting van de Heilige Geest.”

Deze tien namen vatten de evangelieboodschap samen en volgen tegelijk de geschiedenis van de aarde vanaf de schepping tot aan de late regen, uitlopend op de Wederkomst. Deze symboliek, verborgen in de namen, vindt haar tegenhanger in Openbaring. Genesis presenteert de alfa-genealogie, en de 144.000 van Openbaring 7 tonen de omega-vervulling in het verzegelde overblijfsel.

Juda betekent „lof”, Ruben betekent „zie, een zoon”, Gad betekent „goed geluk/troep”, Aser betekent „gelukkig/gezegend” en Naftali betekent „worsteling”. Manasse betekent „doende vergeten”, Simeon betekent „horen”, Levi betekent „gevoegd/gehecht”, Issachar betekent „beloning”, Zebulon betekent „eer/woning”, Jozef betekent „toename” en Benjamin betekent „zoon van de rechterhand”.

Zij die de Leeuw uit de stam van Juda volgen, zijn de zonen van God, gezegend met voorspoed terwijl zij door een beproevingsproces gaan van worstelen met God, zoals Jakob deed. Door deze strijd worden hun zonden vergeten in het heiligingsproces dat wordt voortgebracht door het horen van Gods Woord, hetgeen hen op zijn beurt aan Christus verbindt in een verbondsrelatie. Hun beloning is eervol met Christus op Zijn troon te wonen, gezeten in de hemelse gewesten, terwijl God hen gebruikt om Zijn koninkrijk te vermeerderen door de grote schare uit Babylon te roepen als zonen van Zijn rechterhand.

De zes zonen van Lea waren Ruben, Juda, Simeon, Levi, Issaschar en Zebulon. Haar dienstmaagd Zilpa, wier naam „een welriekende druppel” betekent, had twee zonen — Gad en Aser. De twee zonen van Rachel waren Jozef en Benjamin. Rachels dienstmaagd Bilha betekent „verlegen of schuchter”, en haar zonen waren Dan en Naftali. Profetisch bezien biedt de hier vermelde geslachtslijn verschillende lijnen ter overweging. Anders dan de alfa en tien generaties in Genesis hoofdstuk vijf, heeft de omega twaalf nakomelingen, met haar eigen specifieke profetische variabelen. Onder de honderdvierenvijftigduizend wordt Dan niet genoemd en heeft Manasse zijn broer Efraïm vervangen.

De alfa-genealogie van Genesis stemt overeen met de omega-genealogie van Openbaring, want Genesis duidt op Christus’ goddelijke werk in de zaligheid, en Openbaring duidt hen aan die in de

omega-ervulling van die alfa-profetie de juist in die alfa-profetie uiteengezette belofte en profetie volmaakt vervullen.

De toepassing van deze twee lijnen wordt door de theologen dikwijls gemaakt, maar nooit vanuit het perspectief van de methodologie van regel op regel. De twee geslachtsregisters in Genesis en Openbaring leveren twee getuigen dat God op een secundair niveau spreekt. De ene taal is het schriftelijke getuigenis zoals het is opgetekend, en een secundaire lijn binnen dat getuigenis wordt op symbolisch niveau ontvouwd. De theologen gaan gewoonlijk niet verder dan de oppervlakkige waarnemingen omtrent de boodschap die wordt overgebracht door de betekenis van de namen in Genesis en Openbaring. Zij behandelen wat zij zien als een nieuwigheid die meer spreekt over hun eigen menselijke wijsheid, zoals blijkt uit hun zelfgenoegzame vermogen de metafoor binnen de betekenissen van de namen te onderscheiden. Zij zien nooit de boodschap die in de twaalf zonen van Ismaël wordt uiteengezet. Zij zien de geslachtsregisters van Jezus in Mattheüs en Lukas niet op de juiste wijze. Zij zien de geslachtsregisters van de laatste zeven koningen van Juda en de laatste zeven koningen van Israël niet, evenmin als die van de eerste zeven koningen van Juda of de eerste zeven koningen van Israël.

Wanneer ik zeg dat zij niet zien, bedoel ik het volgende: als u Google vraagt of er leringen bestaan over deze geslachtsregisters, dan luidt het antwoord „ja” voor Genesis’ lijn van Adam tot Noach, en „ja” voor de honderd vierenveertigduizend. Maar passen zij de tien afstammelingen van Abram in Genesis elf op deze wijze toe? Nee. Behandelen zij de geslachtslijn van Kaïn en de geslachtslijn van Seth? Ja, maar zó ver verwijderd van de werkelijke betekenis dat het is alsof zij over een ander onderwerp spreken. Ongetwijfeld behandelen zij de geslachtsregisters van Christus in Mattheüs en Lukas, maar opnieuw slaan zij de plank op ruime afstand mis. Waarom is dat van belang, vraagt u? Omdat ik voornemens ben een overzicht te geven van deze profetische lijnen van geslachtsregisters, en ik vanaf het begin duidelijk wil maken dat ik de betekenis van de vierde generatie als symbool van bijbelse profetie tracht te identificeren. Het overzicht van deze geslachtsregisters zal daarbij behulpzaam zijn, maar het zou nalatigheid van ieders zijde zijn, indien men zou menen dat de eenvoudige samenvatting van deze zaken die hierna volgt, alles is wat er over deze lijnen van geslachtsregisters te verstaan valt.

Na de geslachtslijn van Adam tot Noach vinden wij in hoofdstuk vier en vijf van Genesis twee lijnen van geslachtsregisters. Die twee lijnen worden vertegenwoordigd door de nakomelingen van Kaïn en de nakomelingen van Seth. Anders dan het geslachtsregister van Adam tot Noach, dat tien nakomelingen vertegenwoordigde, noemen de lijn van Seth en die van Kaïn beide acht nakomelingen. Om deze reden moeten zij worden behandeld als twee perioden van vier. Seth en Kaïn zijn verbondssymbolen, en Kaïn vertegenwoordigt hen die in Jesaja achtentwintig en negentwintig een verbond met de dood sluiten, dat bij de overvloeiende gesel tenietgedaan zal worden. Zij zijn het die hun huizen op zand bouwen. Zij die op de Rots bouwen, sluiten een verbond van leven, zoals voorgesteld in 1 Petrus, hoofdstuk twee, als degenen die gesmaakt hebben dat de Heere goedertieren is en het „uitverkoren geslacht” zijn. De „velen” bouwen op het zand, maar „weinigen” zijn uitverkoren.

Kaïns geslachtsregister is een opstandige dissonant in de symfonie van namen, want de namen vertegenwoordigen menselijke heerlijkheid die ijdel is en, nadat zij door de hemel is geslagen, tot doelloos rondzwerven leidt. Zonder acht te slaan op de waarschuwing belijdt Kaïns geslacht een valse goddelijkheid, gehuld in wrekende menselijke macht, vertegenwoordigd door de kunsten van de mensheid, die een ijzeren cultuur smeedt: schoon, maar gewelddadig en verstoken van hoop. Die laatste uitspraak is een overzicht van de boodschap in de acht generaties van Kaïn die uit de namen wordt afgeleid.

De lijn van Seth beantwoordt de lijn van Kaïn met genade. In de menselijke broosheid die de mensheid is toebedeeld, zal voor hen die God aanroepen hun smart worden omgekeerd tot lofprijzing wanneer de hemel neerdaalt. Terwijl zij, gedurende een proeftijd, getrouw de weg bewandelen die opstijgt tot heerlijkheid, totdat de roep van „hoop” weerklinkt, brengt deze rust, door wateren van verlossing. Die laatste uitspraak is een overzicht van de boodschap in de acht generaties van Seth, zoals die uit de namen wordt afgeleid.

De reden om de acht generaties in twee groepen van vier generaties te verdelen, wordt vastgesteld in de eerste stap van het verbond, wanneer de profetie van de slavernij in Egypte wordt aangeduid als 400 jaar en tevens dat die 400 jaar in de vierde generatie zouden eindigen. Wanneer het getuigenis van Paulus in de alfa-verbondsprofetie wordt opgenomen, brengt dit twee perioden van 215 jaar voort, die in elke periode uit vier generaties bestonden. De acht generaties in de 430 jaar vertegenwoordigen twee perioden van 215 jaar. De eerste periode wordt vertegenwoordigd door de goede farao die Jozef kende. 215 jaar later was er een nieuwe farao, die Jozef niet kende. Toen begon de volgende reeks van vier generaties.

Acht generaties, gelijk verdeeld over twee perioden, elk duidelijk afgebakend als een eigen periode van vier generaties, rechtvaardigen dat de acht generaties van Kaïn en van Seth op dezelfde wijze worden toegepast. Wanneer die toepassing wordt gemaakt, worden Seths acht generaties in lijn gebracht met Kaïns acht generaties. Kaïn vertegenwoordigt de velen die het merkteken van het beest ontvangen, en Seth vertegenwoordigt de weinigen die het zegel van God ontvangen. Kaïn is het teken van de mensheid, en Seth is het teken van de mensheid verenigd met de Godheid in de context van het verbond van Noach, terwijl de lijn van Jozef en Mozes in de context van het verbond van Abram staat.

Vervolgens wordt in hoofdstuk elf de genealogie van het uitverkoren volk weergegeven door tien namen van Sem tot Abram. Hoofdstuk elf is het verhaal van de toren van Babel, maar ook de genealogie van het uitverkoren volk, zoals vertegenwoordigd door Abraham. Hoofdstuk elf introduceert een uitverkoren volk dat een drievoudig verbond met God zou aangaan. De derde en laatste stap was het offer van Isaak in hoofdstuk tweeëntwintig. Hoofdstuk „elf” is het alfa-begin en hoofdstuk „tweeëntwintig” is het omega-einde. Het geloof dat vereist is om Gods stem te horen in de betekenis van namen, verschilt niet van het geloof dat vereist is om Zijn stem te horen in de nummering van Zijn Woord. Een toepassing van een genealogie die door de theologen niet ter hand wordt genomen, is de genealogie van Ismaël, het symbool van de islam.

En dit zijn de namen van de zonen van Ismaël, naar hun namen, overeenkomstig hun geslachten: de eerstgeborene van Ismaël, Nebajoth; en Kedar, en Adbeël, en Mibsam, en Misma, en Duma, en Massa, Hadar, en Tema, Jetur, Nafis en Kedma. Dit zijn de zonen van Ismaël, en dit zijn hun namen, naar hun steden en naar hun legerplaatsen; twaalf vorsten naar hun volken. Genesis 25:13–16.

Wanneer de definities van deze twaalf namen worden samengevoegd tot één verklaring, luidt die als volgt: „Profetisch zijn de nakomelingen van Ismaël een vruchtbaar donkerhuidig volk dat vermaard is als krijgers, maar dat historisch en profetisch bedroefd wordt op 11 augustus 1840 en daarna op 11 september 2001. In de Bijbelse geschiedenis worden zij de kinderen van het oosten genoemd. Zij zijn voortgekomen uit Arabië, waar de welriekende specerijen groeien die in de Hebreeuwse heiligdomsdiensten werden gebruikt. Het woord „moordenaars” is afgeleid van de islamitische geschiedenis en vertegenwoordigt de dood die in stilte wordt teweeggebracht. In de tijd van de Kruistochten omsloot, omringde en belegerde de islam het katholieke Europa, maar hun daaropvolgende terughouding markeerde de komst van de verkwikking van 1840 tot 1844, en ook van 9/11 tot aan de zondagswetcrisis. De definities van de twaalf namen van de zonen van Ismaël worden alle in de voorgaande verklaring weergegeven door het vetgedrukte lettertype.”

De twaalf namen van de lijn van Ismaël vertegenwoordigen dertien, indien men Ismaël op de lijst opneemt. Dertien is het symbolische getal van „opstand”, en dat is wat Hagar deed, hetgeen ertoe leidde dat Abraham toestond dat Hagar en Ismaël werden uitgeworpen. Paulus gebruikt dat voorval om de verwerping van het oude Israël als Gods verbondsvolk te beschrijven, terwijl Hij tegelijkertijd een verbond sloot met Zijn christelijke bruid.

Want er staat geschreven dat Abraham twee zonen had, de een bij een slavine, de ander bij een vrije vrouw. Maar hij die uit de slavine was, is naar het vlees geboren; doch hij die uit de vrije vrouw was, door de belofte. Deze dingen hebben een allegorische betekenis; want deze vrouwen zijn de twee verbonden: het ene, van de berg Sinaï, brengt voort tot slavernij, en dat is Hagar. Want deze Hagar is de berg Sinaï in Arabië en komt overeen met het tegenwoordige Jeruzalem, dat met zijn kinderen in slavernij is. Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en dat is de moeder van ons allen. Want er staat geschreven: Verheug u, gij onvruchtbare, die niet baart; breek uit en roep, gij die geen weeën hebt; want de eenzame heeft veel meer kinderen dan zij die de man heeft. Nu, broeders, zijn wij, evenals Izak, kinderen van de belofte. Maar zoals toen hij die naar het vlees geboren was, hem vervolgde die naar de Geest geboren was, zo is het ook nu. Doch wat zegt de Schrift? Werp de slavine en haar zoon uit; want de zoon van de slavine zal geenszins erven met de zoon van de vrije vrouw. Daarom, broeders, zijn wij geen kinderen van de slavine, maar van de vrije. Galaten 4:22–31.

Ismaël is een symbool van de islam, en Hagar, Ismaëls moeder, is het symbool van de kerk van het verbond van de dood. Izak is een symbool van het christendom, en Sara is het symbool van de kerk van het verbond van het leven. Om deze reden had Ismaël twaalf zonen, want twaalf is een symbool van Gods verbondsvolk, en de islam is een vervalsing van Gods verbondsvolk.

Er zijn in de evangeliën twee geslachtsregisters van Christus: het ene in Matteüs en het andere in Lukas.

En Jakob verwekte Jozef, de man van Maria, uit wie Jezus geboren is, die Christus genoemd wordt. Al de geslachten dan, van Abraham tot David, zijn veertien geslachten; en van David tot de wegvoering naar Babylon zijn veertien geslachten; en van de wegvoering naar Babylon tot Christus zijn veertien geslachten. De geboorte van Jezus Christus nu was aldus: Toen Zijn moeder Maria met Jozef in ondertrouw was, bleek zij, voordat zij samengekomen waren, zwanger te zijn uit de Heilige Geest. Mattheüs 1:16–18.

Mattheüs' geslachtsregister onderscheidt drie gelijke perioden van veertien, die samen één periode van tweeënveertig vormen. Christus is de omega van de verbondsgeschiedenis in verhouding tot Mozes als de alfa van de verbondsgeschiedenis. Mozes profeteert dat Christus „aan hem gelijk” zou zijn. Mozes kende in zijn honderdtwintigjarige leven drie perioden van veertig jaar. Elke periode van veertig jaar in het leven van Mozes, wanneer zij regel op regel wordt geplaatst, eindigt bij Kades, een symbool van 1863 en de zondagswet. De drie perioden van Christus eindigen bij David, de Babylonische gevangenschap en Christus die het verbond met Zijn bloed aan het kruis bevestigt. David vertegenwoordigt de verheffing van de triomferende kerk bij de zondagswet, en de tweede lijn duidt de dwaze maagden aan die bij de zondagswet naar Babylon worden weggevoerd. De derde periode eindigt aan het kruis, dat wederom een voorafbeelding is van de zondagswet, waar Christus het verbond van Abraham met de honderd-vierenveertigduizend en het verbond van Noach met de grote schare bevestigt.

Wat kan worden begrepen wanneer deze twee lijnen over elkaar heen worden gelegd, is verbazingwekkend. De honderdtwintig jaren van Mozes houden verband met de honderdtwintig jaren van Noach, en de tweeënveertig geslachten van Christus houden verband met de antichrist die gedurende tweeënveertig symbolische maanden regeert bij de zondagswet.

En de HEERE zei: Mijn Geest zal niet voor altijd met de mens twisten, omdat ook hij vlees is; nochtans zullen zijn dagen honderdtwintig jaar zijn. Genesis 6:3.

Samen met de geslachtsregisters van Matteüs, die het verbond met Abraham benadrukken, gaat het geslachtsregister van Christus, zoals door Lukas uiteengezet, helemaal terug tot aan de schepping, en benadrukt aldus het levensverbond dat Adam in Eden verbrak. Het geslachtsregister van Lukas begint met Jezus en gaat vervolgens terug door Zijn afstamming helemaal tot Adam, die wordt aangeduid als de zoon van God. De lijn eindigt met de volmaakte tweede Adam, en zij begint met de volmaakte eerste Adam. Van de eerste Adam tot de tweede Adam worden 77 geslachten voorgesteld.

De geslachtsregisters van de Schrift vertegenwoordigen lijnen van waarheid. Wij hebben zojuist verscheidene daarvan geïdentificeerd die de noodzakelijke getuigen ruimschoots overtreffen die vereist zijn om een waarheid vast te stellen. De genealogische lijnen bevatten de stem van historische vervullingen en toekomstige voorzeggingen, en zij bevatten de stem van Palmoni, de Wonderbare Tellenaar van verborgenheden, aangezien de numerieke raadsels die binnen die lijnen zijn aangebracht een tweede stem verschaffen. Deze twee stemmen worden gehoord tezamen met een andere, derde stem: de stem van de Wonderbare Taalkundige, die alle dingen heeft geschapen en bestuurt, met inbegrip van de namen van mensen, plaatsen en dingen.

Toen Johannes zich omkeerde om de stem achter hem te zien, was zij als het geluid van vele wateren; en toen Daniël hetzelfde visioen had, was Zijn stem als de stem van een menigte. De boodschap aan de oppervlakte van de Schriften, evenals de namen die bij de boodschap worden aangetroffen, en ook de nummering binnen de boodschap, zijn drie stemmen in één passage. Wanneer u een regel met de drie stemmen neemt en die over een parallelle regel heen legt, worden drie stemmen tot vele stemmen.

En er kwam een stem uit de troon, die zei: Looft onze God, al gij zijn dienstknechten, en gij die Hem vreest, kleinen en groten. En ik hoorde als het ware de stem van een grote menigte, en als de stem van vele wateren, en als de stem van machtige donderslagen, zeggende: Halleluja! want de Heere God, de Almachtige, regeert. Openbaring 19:5, 6.

Enkele van de meest betekenisvolle genealogieën worden aangetroffen bij de koningen van Israël. De eerste zeven koningen van Israël, het noordelijke koninkrijk, eindigen met Achab, Izebel en Elia, en vertegenwoordigen aldus de zondagswet. De reeks van de laatste zeven koningen van de noordelijke stammen begint bij de zondagswet en eindigt bij het sluiten van de menselijke genadetijd, wanneer Michaël opstaat in Daniël 12. De eerste zeven koningen van Juda illustreren de geschiedenis vanaf de zondagswet totdat Michaël opstaat, en de laatste zeven koningen identificeren de geschiedenis die tot de zondagswet leidt. Twee genealogische lijnen, die beide een alfageschiedenis en een omegageschiedenis bezitten. De alfageschiedenis is de periode van 9/11 tot aan de zondagswet, en de omegaperiode is de zondagswet tot aan het sluiten van de genadetijd. De eerste zeven koningen van Israël komen overeen met de laatste zeven koningen van Juda; en de laatste zeven koningen van Israël komen overeen met de eerste zeven koningen van Juda.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.

„Wees standvastig tot het einde”

“[Openbaring 1:1, 2, geciteerd.] De gehele Bijbel is een openbaring; want alle openbaring aan de mensen komt door Christus, en alles is in Hem gecentreerd. God heeft tot ons gesproken door Zijn Zoon, aan Wie wij toebehoren door schepping en door verlossing. Christus kwam tot Johannes, verbannen op het eiland Patmos, om hem de waarheid voor deze laatste dagen te geven, om hem te tonen wat weldra moet geschieden. Jezus Christus is de grote beheerder van de goddelijke openbaring. Door Hem hebben wij kennis van hetgeen wij mogen verwachten in de slottonelen van de geschiedenis van deze aarde. God gaf deze openbaring aan Christus, en Christus deelde haar mee aan Johannes.”

„Johannes, de geliefde discipel, was degene die uitverkoren werd om deze openbaring te ontvangen. Hij was de laatste overlevende van de eerstgekozen discipelen. Onder de bedeling van het Nieuwe Testament werd hem dezelfde eer bewezen als de profeet Daniël onder de bedeling van het Oude Testament werd bewezen.

„De onderrichting die aan Johannes moest worden meegedeeld, was zo belangrijk dat Christus uit de hemel kwam om die aan Zijn dienstknecht te geven, met de opdracht haar aan de gemeenten te zenden. Deze onderrichting moet het voorwerp zijn van onze zorgvuldige en biddende studie; want wij leven in een tijd waarin mensen die niet onder het onderwijs van de

Heilige Geest staan, valse theorieën zullen binnenbrengen. Deze mensen hebben op hoge plaatsen gestaan, en zij koesteren eierzuchtige plannen die zij ten uitvoer willen brengen. Zij trachten zichzelf te verheffen en het gehele bestel van zaken omver te werpen. God heeft ons bijzondere onderrichting gegeven om ons tegen dezulken te behoeden. Hij droeg Johannes op in een boek te schrijven hetgeen zou plaatsvinden in de afsluitende taferelen van de geschiedenis van deze aarde.

„Nadat de tijd was verstreken, vertrouwde God aan Zijn getrouwe volgelingen de kostbare beginselen van de tegenwoordige waarheid toe. Deze beginselen werden niet gegeven aan hen die geen deel hadden gehad aan de verkondiging van de boodschap van de eerste en de tweede engel. Zij werden gegeven aan de werkers die vanaf het begin een aandeel in de zaak hadden gehad.

“Zij die door deze ervaringen zijn heengegaan, moeten zo standvastig als een rots zijn in de beginselen die ons tot Zevendedagsadventisten hebben gemaakt. Zij moeten medewerkers van God zijn, het getuigenis verbindend en de wet verzegelend onder Zijn discipelen. Zij die hebben deelgenomen aan de vestiging van ons werk op een fundament van Bijbelse waarheid, zij die de wegtekens kennen die het rechte pad hebben aangewezen, moeten worden beschouwd als arbeiders van de hoogste waarde. Zij kunnen uit persoonlijke ervaring spreken aangaande de waarheden die hun zijn toevertrouwd. Deze mannen mogen niet toelaten dat hun geloof tot ongeloof wordt veranderd; zij mogen niet toelaten dat het vaandel van de derde engel hun uit de handen wordt genomen. Zij moeten het begin van hun vrijmoedigheid standvastig vasthouden tot het einde.”

“De Heer heeft verklaard dat de geschiedenis van het verleden opnieuw voorgehouden zal worden terwijl wij het afsluitende werk binnengaan. Elke waarheid die Hij voor deze laatste dagen heeft gegeven, moet aan de wereld verkondigd worden. Elke zuil die Hij heeft opgericht, moet versterkt worden. Wij kunnen nu niet afwijken van het fundament dat God heeft gelegd. Wij kunnen nu geen enkele nieuwe organisatie binnengaan; want dit zou afval van de waarheid betekenen.

“Het medisch-zendingswerk moet gezuiverd en gereinigd worden van alles wat het geloof van de gelovigen in de vroegere ervaring van het volk van God zou verzwakken. Eden, het schone Eden, werd ontheiligd door de intrede van de zonde. Het is nu nodig de ervaring in herinnering te brengen van de mannen die in het begin een aandeel hadden in de vestiging van ons werk.

“Van tijd tot tijd lezen wij de overlijdensberichten van de groten der aarde. Hun tijd kwam plotseling, als in een ogenblik. Velen, van wie men aannam dat zij in goede gezondheid verkeerden, sterven na een feestmaal, of nadat zij zelfzuchtige plannen voor hun eigen verheffing hadden beraamd. Het woord gaat uit: ‘Hij is aan zijn afgoden verbonden; laat hem met rust.’ Dit betekent dat de Heere hem niet langer voor schade behoedt. Een plotselinge dood treedt in, en wat is het levenswerk van zulk een waard? Zijn leven is een mislukking geweest. De boom valt, omdat de kracht die hem staande heeft gehouden, hem overlaat aan zijn afgodisch offer.”

“Mannen en vrouwen gaan geheel op in het zoeken naar iets om van te genieten. Zij verkopen hun ziel voor niets, en God trekt Zijn lankmoedige verdraagzaamheid terug. Zij worden aan hun keuze overgelaten.

“Er zijn er die, terwijl zij belijden de tegenwoordige waarheid te geloven, hun geloof hebben ontheiligd en geweigerd hebben in het licht te wandelen. Wie zal nu zijn zelfzuchtige, wereldse beginselen afleggen? Wie zal zich nu beijveren om de waarde van de ziel te beseffen? Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld wint en schade lijdt aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven tot losprijs voor zijn ziel? Hongert en dorst gij naar het brood des levens en het water des heils? Beseft gij de waarde van de zielen voor wie Christus gestorven is? Leven zij die geacht worden christenen te zijn in overeenstemming met hun geloofsbelijdenis? Zijn zij zich bewust van de waarde van de ziel? Spannen zij zich in om hun zielen te reinigen door gehoorzaamheid aan de waarheid?” Manuscript Releases, volume 20, 150, 151.